

Posudek vedoucí diplomové práce

Autorka: Barbora Žihlová
Téma: Práva kvalifikovaných akcionářů
Vedoucí: JUDr. Anna Outlá

Diplomantka si pro svou kvalifikační práci zvolila téma, které je nepochybně důležité zejména z pohledu faktického využívání předmětného institutu v praxi.

V úvodu označila za cíl své práce charakterizovat pojem kvalifikovaný akcionář a zhodnotit právní úpravu *de lege lata*. Zároveň stanovila pracovní hypotézu založenou na otázce, zda existence zvláštních práv kvalifikovaných akcionářů souzní se zákonným požadavkem zacházet se všemi akcionáři za stejných podmínek stejně.

Z plejády metodologických prostředků právní vědy autorka upřednostnila metodu deskriptivní doplněnou ve čtvrté kapitole o metodu komparativní. Vzhledem ke stanovenému cíli diplomové práce a pracovní hypotéze by kvalitě díla nesporně prospělo větší zapojení analytické a deduktivní metody. Ve vztahu k vybranému tématu zvolila diplomantka vhodnou strukturu diplomové práce a při jejím vypracování nevybočila z jejího zadání. Zcela zanedbatelné je procento vykázané shody s díly jiných autorů, což lze patrně přičíst na vrub inspirovanosti cizími zdroji.

Diplomová práce je standardně opatřena poznámkovým aparátem, který je z kvantitativního pohledu poměrně obстойný, z kvalitativního slabší, opřený zhusta o opakující se zdroje. Částí jsou pouze odkazy na číselné označení ustanovení zákona, které by bez problému mohlo být nerušivě zakomponováno do vlastní práce.

Rovněž okruh domácích i zahraničních pramenů včetně judikatury není příliš reprezentativní.

Na druhé straně velmi solidní je gramatická a interpunkční stránka diplomové práce s naprosto minimálními pochybeními.

Bohužel nelze úplně souhlasit s uspokojením autorky v závěru díla, že cíle diplomové práce bylo dosaženo, neboť tento byl naplněn toliko omezeně.

Pokud jde o seznámení se s institutem kvalifikovaného akcionáře, je mu věnována druhá kapitola. Její převažující část ovšem spočívá ve zjednodušeném popisu klíčových pojmů a už z podstaty věci velice povrchním přehledem základních parametrů právní úpravy samotné akciové společnosti spolu s obecnou charakteristikou akcionáře. V kontextu se zpracováním stěžejního pojmu kvalifikovaného akcionáře působí tato partie díla zbytečně robustně.

Zhodnocení aktuální právní úpravy postavení kvalifikovaného akcionáře a jeho práv má těžiště ve třetí kapitole, jejíž obsah vykazuje relativně nevyrovnanou úroveň. Zjevně nepovedené je začlenění pasáží 3.3.6. o vytěsnění menšinových akcionářů a 3.3.7. o odkupu účastnických cenných papírů mezi práva kvalifikovaných akcionářů, jelikož jak u squeeze-outu, tak u sell-outu není nositelem příslušného práva, resp. povinnosti kvalifikovaný akcionář, nýbrž hlavní akcionář. Ostatně sama autorka tuto skutečnost vnímá a přiznává, že právní úprava v tomto směru kvalifikovaného akcionáře mívá.

Nelze ani přehlédnout, že patrně dodržení požadovaného rozsahu diplomové práce si autorka ulehčila již zmiňovanými rozsáhlými citacemi, byť odpovídajícím způsobem označenými. Takto naddimenzované doslovné zapracování cizích myšlenek dílu nikterak neprospělo, zejména když v jiných částech diplomantka osvědčila slušnou schopnost danou tematiku vyjádřit vlastními slovy.

Přes naznačenou inspiraci jinými odbornými postoji se pisatelka nevyhnula řadě více či méně závažných věcných chyb. Ruku v ruce s nimi jde též do jisté míry nevybroušené používání profesionálního právního jazyka.

Není smyslem posudku detailně rozpitvávat každé autorčino pochybení, proto je níže namátkou upozorněno pouze na některé. Při vysvětlování pojmu akcionář na s. 12 diplomantka osciluje mezi odborným termínem společník a akcionář, ačkoliv zákon se v důsledku drží označování společníka akciové společnosti jako akcionáře, obdobně na s. 31 promiskuitně používá výraz člen jak u představenstva, tak u akciové společnosti. Pisatelka opakovaně hovoří o podílu na základním kapitálu, akcionáře charakterizuje jako investora, který poskytl a.s. své peněžité prostředky, čímž vyvolává zavádějící dojem, že neexistuje možnost nepeněžitých vkladů. Nepochopitelný je odkaz na ust. § 157 zákona o obchodních korporacích, nehledě na to, že mu neodpovídá ani citované znění.

Na konto stylistické nevytříbenosti jdou pak výroky typu „věc může být postoupena soudu“ (s. 31) nebo „stanovy nemohou označit za statutární orgán společnosti jiný orgán než právě představenstvo samozřejmě vyjma situací jako jsou insolvence či likvidace společnosti“ (s. 38).

Vysvětlení některých právních pojmů a institutů je čtenáři podkládáno až v polopatické formě (např. s. 14 ohledně vyvratitelné domněnky), jindy tam, kde by byl podrobnější rozbor na místě, autorka mlčí (viz s. 18 a pojem účastnických cenných papírů či výčet oněch majetkových práv, která nejsou v diplomové práci pro jejich výjimečné využívání zmiňována).

Při finálním hodnocení diplomové práce je potřeba ocenit sympatickou snahu autorky učinit pokus o předložení díla se znaky vědeckého zpracování včetně komparace se zahraniční právní úpravou téhož institutu. Kvalitu by jistě ozdobila větší originalita a nabídka vlastních názorů nebo dobře odargumentovaný příklon k závěrům jiných odborných veličin.

Vytýkané nedostatky však nejsou takového rázu, že by diplomovou práci diskvalifikovaly pro ústní obhajobu. Při ní by se diplomantka mohla blíže zaměřit na tyto otázky:

1. Bylo by rozšíření práv kvalifikovaných akcionářů žádoucí?
2. Jaké sankce by mohly připadat v úvahu za porušení práva kvalifikovaného akcionáře v případě, že dozorčí rada na jeho žádost nepřezkoumá výkon působnosti představenstva?

Předloženou diplomovou práci doporučuji k obhajobě s navrhovaným klasifikačním stupněm dobře.